

NYOMHAGYÓ

elképzelhető, nyomhagyó a kaptatók előtt megpihent, mert mélyen hóba süppedt a lába, kifújta magát, a levegőben fennmaradt valami apró szilánkos gőzpacacs, ami még nem tudta, mi legyen, hulljon, ne hulljon, aztán mégis, mert a sóhegyek alatt teleszívott tüdőből áradó kilégzés pillanatok alatt szétporlasztja, a nyom a hóban nem tűnt merészebbnek, se félénkebbnek, mint amit az apróvadak hagynak, erősen kétséges volt, hogy hosszú út vándora lett volna, itt kellett járnia valahol, mintha a hátam mögött, roppant az ág, vagy csak árnyéktól félelmében tört ketté, nyomhagyó nem juthatott messze, csak az erdő széléig, tétovásága kiolvasható volt a fagyott kéregre esett hóhulláson hagyott lépésekből, a fagyban megüvegesedett mozdulatok bizonytalanságából, mint lőtt sebbel katona tántorog fedezék környékén, összevissza taposta a havat, etetők környékén riasztott, ahol suták, szarvasok a vékony, leheletfinom hullást a havon hagyják, mert az ösztönük a teremtséssel egyidős, résen lenni, mert általában utolsó falásoknál ugrik a farkas, porzik a hó, sárga ordasszem fitymálóan néz a sápadt holdra, elejtett dúvad üvegesedő szemében a fák fekete koronái sorakoznak, ahogy a préda vonszolva csúszik a csapáson, nem sokkal azelőtt seregüstől és fegyelemmel haladtak a szarvasok előtt, reszkető horpaccal igyekeztek szerelemre az Égerfás-tó zsombékjába, viszont ez a nyom semmire sem figyelmeztetett, csak volt, lett, nagy, fehér szüzességek megcsúfolására,

mert a szüzességek mindig megcsúfoltatnak a legszebb felületen, a legérzékenyebb bársonyosodáskor, mondta nagyanyám, hogy ő is akkor, pedig csak nagy ritkán, tudom, ahogy értem, fejlődtem és csíkosodtam, mint az aranyparmen, mert mesélt a szerelemről, óvott a rossz lányoktól, ha ecet-szagot érzek rajtuk, hagyjam a fenébe valamennyit, mert bemosnak maguknak, hallottam elhűlve, arra, hogy miért mosnak be maguknak, nem kaptam választ, ültem mellette a lócán, ilyenkor elnéztem és találgattam, mi az ecet titka, aztán: a cserépkályha csempéin hova igyekeznek a zöld galambok, félénkek, ártatlanok, szép gerlicéim, mondta nagyanyám; mennek magvakat keresni, hiszen láthatom, felfelé, a padlásra vetik a szemüket, akár fel is rebbenhetnek, tollat hagyva maguk után, a semmiben imbolygó, majd körkörösén ereszkedő tollat, hajdan a tollfosztóban is felrebbentek, képzelhetem,

hogy még a szemöldökünk is, mondta nagyanyám, a pinánk is, helyesbített Rebi néni, a szádat, harsogta nagyanyám, kemence van, mondta, kemence van, helyeselt az asszony teljesen természetesen, de ma már úgy mondanám, hogy idiótán, nagyanyám dobott a tűzre, összeszorított lábakkal, fösvényen dobott, a lába sosenban télen, sosenban nyáron, összeszorítása zsugoriságát metaforizálta, és nemcsak, elképzelhetően ezért lépett le nagyapám, mert nagyanyám erősen és állhatatosan szorította, míg Rebi néni általában hozzáférhetően szélesre nyitott, nagyvonalúan töltötte az időt, a mi időnkét tulajdonképpen, neki addig se kellett dobni a tűzre, neki tüzelő embere volt ugyanis, így mondták, nem úgy értve, mint a szuka, amikor erősen vörös neki hátul, hanem melegítő embere van, nem más, a falu baktere, aki általában sötétedés után jelentkezett nála, hóna alatt a hasadt citerával, a bakterháznak államilag kiutalt kincstári bükkfával a szöttesen csikos tarisznyában, mintha folkot játszott volna Rebinek, mert az asszonynak folk kellett, és mindig egyenesen szállt felfelé a kéményük kincstári füstje, nem érttem, miért csak ők lennének igazak, kérdeztem is, amire nagyanyám akaratlanul azt találta mondani, mert Rebinek kincstári valaga van, azért száll nála egyenesen a füst, ne foglalkozzunk vele, láthatnám, a miénk is egyenesen száll, ha tiszta az idő, mondta nagyanyám, de azért ilyenkor a Rebi néni kéményére pillantott, a harmadik szomszédba, mert itt el lehet pillantani a negyedik, ötödik, sőt a kilencedik szomszédba, pontosabban rá lehet látni a telkekre, a felénk enyhén emelkedő terepviszonyok miatt, mint színházban a nézőtérről, a sasfák hajdan végletekig leegyszerűsített, mégis díszítésképpen be-rovott, leborotvált fejeit rendre lefűrészelték özvegysonon, mert ilyentájt télen többen eltávozott férjüket vélték látni a sasfák helyén állni, az özvegyek csapatosan, parázsló pizskafával, a kemence mellől elkapott bevetőlapáttal megjárták a kerteket, hátha nyomokra találnak, embereik merre mennek el virradat előtt, mint a baglyok lila hajnalokon behúzott szárnyakkal,

egyszer pedig élő, mondjam úgy, hús-vér szellemet fogtak a kertek alján, ha nincs Rebi csikos szöttestarisznyával járó folkloristája, a szellem fejét veszik ott és azonnal egy hentesbárddal, a szerencsétlen állt piros bojtos sapkával, fekete asszonyoktól bekerítve, markában sárgarépa lógott, a fasza is sárga?, kérdezte Rebi, nem hinném, rebegte a fázott ember, de el tudom érni, ha erősen akarja, artista vagyok, rebegte, hozzáadva, ő annak a vándorcirkusznak a tagja, akik egy napja a falu rétjén letáboroztak, pár órával később lopni kezdtek, járták a házakat különféle trükkökkel, derék asszonyuk, feltételezhetően artistanő, a szemöldöke állásából legalábbis, nagyanyám-

nak sajnálkozott, amiért nagyapám szellemét nem tudja megidézni, mert lehetetlen dolog életben levő emberrel ilyesmit, jobb is magának, ha nem, mondta a rézszerű asszony, de zöld galambot reptetek üres kalapból, esetleg tűzlángot a begyemből, nem versz át, fene a picsádat, recsegte Rebi néni, a szádat, mondta nagyanyám, az artistanó színhájában aranyérmék csörögtek, a csecsbimbóját kihívóan kínáló melles nő felkapta szoknyája elejét, itt van, tessék, mondta, vulvája hol szorított, hol lazára engedett, ehhez hasonló, mondjam, elképesztő izommutatványt akkor láttam csak, miután a kendermagos fél lábú tyúk szembefosta nagyanyámat, a tenyerét a szememre helyezte, enyhe bűz csapott meg, a lét altesti bűzös oldalának váladéka, Rebi néni nyertett, láttad, Rebi, szólt nagyanyám, összenőtt szemöldökű asszony ez, összenőtt, mondta félig Rebi néni, s ha pedig összenőtt a szemöldöke, akkor gonosz asszony lehet, más jelző nem jutott eszembe, aki zsványokkal jár, zsványokkal hál, és velük üzekedik, nagyanyám résen volt, az asszony semmihez hozzá ne érjen, mindössze a kapu kilincsét kellett lobogó vízzel lelocsolni, majd száraz erdei juhar hamujával felszórni a nyomát, a kezétől feltételezhetően érintett felületet, s az egy szál tearózsánk is az artistanó látogatásának áldozata lett, mert fogta a szárát, megszagolta, hozta nagyanyám a metszőollót, szoptatós, mondta nagyanyám, szoptatós, mondta Rebi néni, amire nem csodálkoztam rá, szükségtelen volt, láttam már csecsemős cigány asszonyt hátán kölyökkel, melle nedvezett, foltot hagyva átütött a színes réklíjén, folyt az anyatej, folyt fölösen, láttam a gyertyánosban, száraz hullást gyűjtöttek a cigányok, zsúpba kötve vették hátukra, nos, a menyecske ráhajolt a kötésre, látta, hogy ereszt, fejt magán egyet-kettőt, szólt hozzám, láttad, gyermek, láttam, mondtam, majd libasorban elmentek az ösvényen a putrik felé, és folyton vágta tejét a földhöz, mint ahogy a taknyot szokták a parasztok, jaj, a tejet, nem a taknyot,

nyomhagyó többször is megfordult, tett néhány lépést visszafelé, mint aki meggondolja magát, és elindul visszaúton, de nem, mégis valamire gondolhatott, a jelek szerint arra, hogy haladnia kell, ezért erőltette tovább, nyomás a gerincre, ahonnan beláthatók a túlsó, sötétkéken hullámzó vonulatok, alattuk villanytól ébren tartott falvak, mögöttük a távoli város enyhén bíborvörös fényei, biztosan könnyedén haladt, mintegy két szál 45-ös lábon, talpán recékkel ellátva, elfektetett z betűk gyárilag freccsentve, közepes távolságú lábnyomok, közepes tempóra utaló igyekezet, se üldöző, se üldözött, aztán mégis, mert körtáncot járnak a nyomok, összefogózva, körbe-karikába, megalázó tánc, mert milyen legyen, ha semmit sem fog a csapda,

nyomhagyó felmegy a vízmosásos kaptatón, a semmire se jó messzelátótorony nem jelent semmit, a vadőrök elkerülik, lépcsőfogai lerohadtak, nem járja senki a magasságot, úgyhogy a torony ferdén álló tartórúdjaihoz hurkot erősített valaki, elképzeltetően az idegen vetette, a vékonyan vert sodronyt belepte a hó, a hurok azt jelenti, hogy valaki egyszer visszatér hurkot, csapdát ellenőrizni, nem tudni, mikor jön, nem zárható ki, bármelyik pillanatban megjelenik a bükkös gyérebberemén, hónalja alatt szorongatott hosszú nyelű baltával, rúddal, puskával, akármivel, valami nesz, ha a bükk vörösréz leveleket hullat, hangnak kell lennie valahol, mert hangra hull a száraz levél, legalábbis így tudom, de lehet, mindig beszélünk valamiről, amikor látjuk, hogy vetkőzik a bükk, zörögve, pörögve, majd pép lesz belőle, és visszacsorog az őzsuta szájából a gyökerekre, a csepdedékből szívárványos csikot húznak a dolmányos varjak, és azt hinnénk, hogy Dodó apó, az utolsó vincellér hosszú hajszálát hordja a szél, mert az ökörnyal ősz végén felcsavarja magát hitvány kórokra, mint kapufélfára a csiklandozott szűzlány csillaghullás előtt, a szél feltekeri Dodó apó haját a hosszú, zizegő száraz fűre, dolgukat alábbhagyott sütkérező hangyák hangszere a zengőfű, rámennek seregestől zengetni, megoltják a talajról felmászott nedvet, biztosan van hangyairó, mint ahogyan a juhászoknak van írójuk tejet, savót oltani, a bolyban lesz hangyaecet, végignyáljuk a száraz, hosszú füvet, hangya, hangya, adj ecetet, adj, jaj, de keserű a hangyaecet,

boldogok lettünk volna, hogy pakulár jön szomszédnak, mert jó, ha mindennek örülni tud az ember, egy idegennek is örülni tud, mert olyan a helyzet a Zengő alatt, hogy jó, ha pakulár jött volna, vagy akármi legyen is, másként szólva juhászbojtár, aki bámulatosan erős, elképzeltetően megverekedik farkassal, medvével, őt láttán a borz pedig félúton visszafordul, mondom, akárki legyen is, mert hiszen nem állat, hanem kipróbált, magas, szálegyenes, csontos férfi, közel a harminchoz, ősszel az árnyéka hosszú, jó hetven centivel meghaladja a kerti szénaboglyák szeptember esti árnyékait, talán egy menyétugrásnál is méretesebb valamivel, de azt már nehéz elhinnem, hogy az árnyéka megtörik a hegy tetején, a sötét kontúrokból a túlsó lejtőkre is rátelepül, mint hidat vető nem e világi tornász, nem is értem, a pakulár hogyan tud kimászni a saját árnyékából, ha való igaz, hogy a hegyen túl is marad belőle legalább akkora felületen, amit juhnyáj egynapi bóklátszással sem képes bejárni, a károgból pedig elképzeltetőnek tartom, hogy a varjakat is feldobja a hír, lármáznak sűrűn és elképesztő légi mutatvánnyal, pedig nehézkes madarak, legalábbis úgy tűnik, amikor égre tekerjük

a nyakunkat, elhúzó vadlibákra várva, viszont előbb a varjak jelentkeznek be, biztosan a rétre kivetett marhabendőre, juhbelsőségre gondolnak, ha a varjak gondolnak valamire egyáltalán, de kell gondolniuk télre, tavaszra, nyárra, ősszel majdnemhogya a csupasz, kosztól kérges sarkamba csípnek, amikor borít a váltóeke, mert mi még lovas ekével szántunk, így megy a hegy alatt, botladozva, sírva, taposva az omlást, mert jó, ha omlik a barozda, együtt kacagva a lóval, mert azt is mondják, hogy a ló kacagni szokott, akkor elképzelve rajtam kacag, amikor a kalapomat a pofájába vágom, mert kilépett a barázdából, és én megveszek, ha kivillannak azok a rohadt sárga, gyűrűs fogai, mert húszéves ló rápillantásra, lehet több is jóval, te, szerencsétlen, laci, mert minden ló laci, fél szemedet rönkölők kiverték a havason, mert azt ki kell verni, nemcsak azt kell mondani, farkasok a beledet, hanem szaros lapáttal döngetni bordáidat, azután kell kiverni a fél szemedet, elég, ha szíjas szilvafa korbácsnyéllel ütök ki, mert az biztosra vehető, kifejezetten szemkiverésre alkalmas husáng,

ilyen szíjas szilvafajövés pedig a gerincen túl tenyészik, amerre nyomhagyó megy tovább, a Csereyné-féle gyümölcsös felé veszi az irányt, elvadult kert, hajdan szép gyümölcsös, Csereynére senki sem emlékszik, csak annyit tudni, nagyasszony volt, nagyanyám az anyjától hallotta, hogy négylovas hintóval járt a templomba, szép birtokai voltak errefelé, különösmód kerülte a férfiakat, pedig csinos volt, és szépsége túllépett minden határt, imádta a vad, betöretlen lovakat, rendszeresen kijárt a ménesbe, vesztére, négy ujjal született kocsisa kezéből elszabadult a gyepelő, a csikók Csereynét hintóstól, kocsistól szakadékbá vitték, átok volt, hangoztatták, beteljesült átok, mert állítólag agglagényeket rontott szerre, a kertje is elvadult, nyomhagyó talán errefelé vetett hurkot, csapdát, mert tudja a bozót, mint a sötét éjszaka, inkább védelem a vadnak, mint veszedelem, látszanak jól a gödröcskék, amelyeket a tavaly ősszel hagytam, mondták, jöjjetek erre, van bőven fájin vadcseresznyeafa, oltani való, a vén fák kihaltak, feketék, üszkösek, mindig felgyújtják a legelőtakarítók, de hát a vén ágak megszívják magukat nedvvel, tenyészik a gomba, a tűztől valameddig sistereg, nemsokára felkap a zöld gyepű, a szellemfák maradnak, mint egy leégett kastély, bűzös rókaverem, szép fa, szálegyenes, fénylik a tővágó kapám éle, venném a metszőollót, ne tedd, mondja a hang, hallom most is, jelenidejűleg, a hang, amely rezes bükklevelet szokott rázni valamikor januárban, ha vannak szép, szűz havak, félredobom a metszőollót, ragadom a tővágót, azért is a szívedig, Bazsa, mert kétségtelenül a Bazsa hangja volt, a szép cigánylány hangja, akinek, a

rőzsekötésre hajolva, melléből csorgott, átütött a színes réklin, menet fejte magát, útközben a földhöz kente, mint parasztember a taknyát, jaj, ne, most a szívedig tővágó kapával, a vadrózsát is, el innen veled ebből a kártékony, sötét tenyészetből, gondozott kertbe, emlékezned kell a vackorfára, amelyik rendesen megtépte a juhok gyapját, ott van, császárkörte neve a gyümölcsének, a kert császárnője,

a nyomhagyó áthaladt a zombékoson, egyre mélyebbre süllyedt a lába, most már egyre nyilvánvalóbb, hogy vad nyomába szegődött, így feltételelesen, ezért átcsörtetett az ingoványon, foltokban maradt hó, ahol az első tavaszvirágok jelentkeznek, nemhogy hóvirág, tőzike, hanem a kankalin, vaskosan tömött fűcsokrok sarjadnak Isten bárányának, erre járnak szedni húsvéti asszonyok, úgymint Jozefa, Véri, Borbála, Erzsébet, Johanna, Lídi, Lenke és Viktória, felfűzik sodrott cérnával a Korpuszra csokronként, jut töviskoszorúra, az átütött kezekre, tört csontú lábakra, támadj fel, mondják, úgy lesz, feltámadt e napon, alleluja, az emberek meghökkenve nézik az asszonyokat, hol találtak a testre ilyen szép búzavetést, mert búzavetésről nem tudnak,

a hegyek felől jött, mondták az idegenről, közeledését sokan nézték a Recsegő panzió teraszáról, pedig már nem az az idő volt, legalábbis sörözni egyáltalán nem alkalmas idő, erősen szilánkosodtak a fák ágai, ennek ellenére többen is szóltak, mert látták két szemükkel, hogy a Zengő felől idegen közelít, s ahogy elérte Csereyné szőlőjét, nem volt kétséges, hogy célirányosan a falu felé tart, meglehet, egyenesen a Recsegő panziót nézte ki, a hegyről szépen látszik a fogadó, főleg most, amikor a fűtőház kéményéből egyenes füst száll az égre, mindenekelett a keze nagysága tűnt fel, nem inkább az arca, amely sápadt és beesett, majdnemhogy közönséges, mint fehér Újholdnak az égen, ám ha összetenné a két tenyerét, öblös lapátnyi folyami kavics nem töltené fel színig, a juhfejestől van, mondták a panzióban, a rönköléstől van, mondták a panzióban, a kubikolástól van, mondták a panzióban, a berbécsek nyúzásától van, mondták a panzióban, a farkasok fojtogatásától van, mondták a panzióban, az is lehet, hogy embert is torkon fogott már, mondták a panzióban, az is lehet, már megfojtott valakit, mert aki a hegyek felől jön, nem jó ember, akármire elszánt, senki sem tudta a nevét, korát, senki sem ismerte anyját, apját, lehet, nincs is neki, ágya sziklába vájt üreg erdei avarral feltöltve, lámpafényt a hajnal gyűjt, lámpafényt esti felhőátvonulás olt, kútja Vécsey pataka, kaszálatlan rét a patikája, galagonya

és kökénybokor adjon neki pálinkát, számártövis vakarja meg a torkát, a szátokat, csattant fel a brigadéros, bolondságokat beszéltek, ha nem hagyjátok abba, száltól szálíg kinyújtóztat titeket, belenyúl a szátokba, kitepi a nyelveteket, jön a torkotok is kifelé, sőt, a tüdőtok is jön, a szívetek, ha már, és a beletek is csatlakozik, a vesétek, az epétek, mit hagytam ki, jaj, igen, a húgyhólyagotok is jön kifelé, bogra szalad a herétek, né, Nike-kalapja van, lány kalapja, faszkalapja, nyerítés a hársak tetejéig, folklór, napozókalap, pakulárkalap,

ő az, aki felér a csillagokig, mármint a pakulár, a hegyek-völgyek vándora, s ültünk a csűrben, a beszűrődő neonfényben, s néztünk az égre, mert az távolibb és titokzatosabb, nincs mit arról megjegyezni, rám tekeredve erotizál csiklandós ökörnyál, nem mondom, félénken, sem merészen, ahogy ülni szoktunk a Katángkóro Néptáncfesztivál járulékos előadásain a leghátulsó sorban, legutóbb a meggymagfűzésről szóló szemináriumon meglepődve vettem tudomásul, hogy valaha szokásban volt mifelénk meggymagfűző népkaláka,

az idegen kalapja összetolja a csillagokat, mint valami bábokat a sakk-táblán, mondja Kopár, a brigadéros mint adatközlő, állítva, hogy a Hold rendszerint elkerüli féltestvérét, nehéz nekik együtt mutatkozni, szidják egymást, mint a bokrot, átkozódnak, képtelenek megegyezni, kinek menynyi az öröksége, az idegennek a föld jutott, a Holdnak az ég és vándorút, hogy a Hold elkerüli, hitetlenkedett egy agglegény, mert az okosabb enged, vágta rá a másik gondolkodás nélkül, egyszerre nyerítettek, lármájuk felhallatszott a Cseréy-gyümölcsösig, meglépte a sejtelmes hársfákat, az idegen még távol volt, de fontos tulajdonsága máris megmutatkozott, idő előtt képes belefolyni az éjszakába, ami, lehet, nincs is, mindössze hiedelem, azt hiszem, az éjszaka mindössze képzelet, az ember találta ki, amikor sötétben látott, ami a jövőjét illeti, az önbecsapás az ember legszerethetőbb, ezzel együtt pedig legszembetűnőbb tulajdonsága,

a Hold pedig tud büntetni, visszavonni, egyelőre ő a nyerő, könnyedén elrejtőzik a felhők mögé, ha pedig az öcs elindul a vadak ösvényein, rávilágít a havakra, mindeneket meghalad az idegen árnyéka, átfekszik a dombokon, maga alatt takarja a völgyeket, hidal, a gazember, mondják arratájt, megint felgyújtott valamit, csúrt, házat, leányszobás nádfödelest, megölte az alispánt, galambot reptetett be az ablakon tollfosztón, rönkfával verte a

diót őszi kertekben, kirabolt MOL-benzinkutat, Raifeisen Bankot is kirabolt, agyonvert néhány agitációs kommunistát, megszőkött a francia idegenlégióból, Szomáliából hazaverekedett, szóval a pakulár időtlen, majd-hogynem biblikusan messziről érkezik, éppen mozgóképeken mutogatták a rőzszesedő asszonyokat, közöttük láttam az idegent, a Cserey-kert felett, amikor kibukott a bátyja, a Hold, az idegen két kézre állt, összeverte vágott szárú ipari gumicsizmáját, csattogott, árnyéka mindenesetre átlátszott a hegyeken, akkor nem z mintás fröccsentésű csizma volt a lábán, hanem keresztülszántó oromzatok, ipari csizma, szára peremén elmosódott raktári számmal,

nagyon tudtuk irigyelni 240 voltos Gyurit, ez volt az ő neve, a magasfeszültséget vezető brigád csoportvezetője, zöld, vágott szárú gumicsizmában, hátsó zsebéből kilógott a kombinált fogó burkolt szára, állandóan színes kábelekkel csattogtatta kifényesedett nadrágja szárát, olyan is csak neki volt, különféle speciális és teljesen fölösleges zsebekkel ellátva, ami Gyurit teljesen menő pasassá változtatta, koros asszonyok, szeplőjüket rendre vesztítő menyecskék suttozták nevét meglehetősen eleget, férfiúi mivoltjára különösen akkor tett koronát, amikor egy elszabadult bikát, vágóhídra indítva, szarvon fogott, a bestiát egyetlen elképesztő tekeréssel földre terítette, ilyen nincs, mondták az öregek, miután betették a protézisüket, hogy tudjanak mondani valamit, mindig protézist tesznek, amikor tekintélyeseknek óhajtanak látszani, mert a mondás bizonyos kor felett nem számít, erősen fűjtatott a dög, öklelni akart, mondták, le kell lőni, de ki tegye meg, hívták Kopár brigadéros, jött egy ócska ZB-vel, ám nem vállalta a bika lelövését, folyjon ki a szeme, miközben Gyuriból erősen fogyott a szusz, szóltam, megérkezett keresztapám egy 16-as bécsi B:G:B GRÜNN rohamkéssel, gondolkodás nélkül döfött a bika szíve táján, csak akkor merészkedtünk közel, amikor szeme, mint egy fényesre fogdosott simlabda zavarosan sötétedő, hideg zománcában megmutatkoztak az utca felett áthúzó párhuzamos villanydrótok, és az utcahosszt felrepült hófehér libasereg,

Gyuri a völgyben maradt még jó ideig, a parasztmenyecskék álma, kombinált fogó burkolt szára, fényes patentekkel ellátott zsebek, Gyuri derekán átkötött, színes kábelekből font öv, alatta szorult két szépen kidolgozott, kézfejet fordított bőrrel védő vászonkesztyű, protekciós, mondta Gyuri nem minden büszkeség nélkül, és ami mindenben túltett, Gyurit jobban nem is lehetett volna irigyelni, amikor a derekára karabinerekkel ellátott, magasla-

ti munkáknál nélkülözhetetlen önkikötő szíjat csatolt, és járta a falut, akár korábban a templomfestők, leginkább a kerítések mellett haladt, és türelmetlenül vártuk, hogy Gyurit lássuk már végre a felállított betonoszlopok tetején rángatni a kábeleket, de nem, Gyurit egyszer csak nem láttuk, aztán sohasem láttuk többé, nem kell áramütésre, egyéb magasfeszültségi munkabalesetre gondolni, annál szerencsésebb és közönségesebb eset, meglépett Esztivel, átmentek a hegyen, látták a Cserey-bozótban rühelődni, megvárták az esti sötétedést, akkor Lőrinc volt a szőlőcsősz, elmondása szerint szokatlanul magas volt a Gyuri árnyéka, a szőlőcsősz azt is fontosnak tartotta megjegyezni, ő nem állít semmit, mert nem látta, hogy mit csináltak, mit nem csináltak a silóban, amit közönségesen állami rothadásnak neveztek az emberek,

a sasfákról is ment egy rövidfilm, valamiért vetítették, azt mondták, a fesztivál száma lesz, ám nem tudták feldúlni az özvegyasszonyait, tekintettel, hogy a hajdan filmezett sasfák még lefejezetlenül álltak meglehetősen jól, a filmben szépen, lilán és holdfényesen, nagy tar koponyákkal, igaz, elhullatva azokat a hosszú hajtincseket, amit fültőről szoktak átvetni, időközben hasadtak lettek a koponyák, feketék a törzsek, akkor is feketék, ha nem kaptak gázolajos átitatást, persze hogy nem kaptak, nincs más, várni kell, száltilig rohadjon ki tőből, legyen hangyavár, hangya, hangya, adj ecetet, ne nagyon keserűt,

az idegen kiszámítottan jön, nem mint aki vizitbe, nem borotválkozva és vasalt ingben, hanem régen látott zöld, vágott szárú kaucsukcsizmában, egy sört, mondta, úgy nézett szét, mint ahogyan egy idegennek szét kell néznie, a kése tokban lapult nadrágszíjon, a második sörénél tartva szólt, tud-e valaki eladó házat, mire a Recsegő panzió népe meghökkent, ilyen kérdésre idegentől egyáltalán nem számítottak, hallgattak, egyik nézte a másikat, mint mondjanak, összenéztek, ami egyezményesen annyit jelent, nem kell mondani semmit az idegennek, sem azt, hogy van eladó ház, sem azt, hogy nincs eladó ház, jobb, ha előbb megbeszéljük az öregekkel, akik poharából kihalásszák a protézist, és adják a választ, szó sem lehet, vigyázni kell a jöttmentekre, mert pakulárnak álcázzák magukat, miközben ravasz, erőszakos, vérszomjasan késelős emberek, valójában térfoglalni jönnek, pedig nem lehet igaz, mert erősen gyorsan terjedt szét az idegen bűze, tömény túrósaggal valóságos mikroklímát képez,

a vénekre erősen haragudtunk, mert nem a szemüvegüket teszik fel előbb, nekik már látni nem muszáj, mert azt mondják, van nekik mindennél előrelőbb megérzésük, pedig látták volna, hogy az idegen valódi pakulár, aki féloldalasan jött le a hegyen, aki megfoghatatlanul otthon van, azt tudja, hogy kutyaférget hordozott magával, mert ha féloldalasan jött, akkor kutyaférget,

szerre kívánszorogtunk a panzióból, magára hagytuk, kért falnivalót, szalámit szeletelve, fél veknit,

ő volt, kétségtelenül az idegen volt az, fordult felém Száraz, aki Gyümölcsoltó Boldogasszony táján látta a kertemben járni, látta a vadcserezyefám mellé letérdelni, és látta, hogy taszít egyet az oltóágon, nem sokat, pár millimétert csak,

Csereyné gyümölcsösénél az idegen nyomát vesztettem, pedig nem volt még este, se holdvilág, hanem kék mezőben a szokott sápadt sajt, ropogott az ág, felkaptam a fejem, Bazsa jött, a tört cseresznyés felé tartott, hátalni biztosan, láttam, meglehetősen magabiztosan közeledett, de hát kitől kellett volna félnie, és nem restellte, hogy koravéneen nyeszlett keble kilóg a rékliből, legalább annyira lazán, mint az öreg számár herezacskója lóg, amiben már nem a magját, hanem maradék szerencsését hordozza.